

2. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:

- a) Er det da udelukket, at driftsmidlerne henføres til brug i egen økonomisk interesse, hvis ordregiveren kun stiller dem til rådighed til ordremodtagerens brug, og vedligeholdelsen, herunder de dermed forbundne udgifter, forestås af ordregiveren?
- b) Foreligger der brug i egen økonomisk interesse fra ordremodtagerens side, hvis ordremodtageren inden for rammerne af passagerkontrol i lufthavne til brug for kontrollen anvender de af ordregiveren opstillede portdetektorer, håndholdte detektorer og gennemlysningsapparater?

⁽¹⁾ EFT L 82, 22.3.2001, s. 16.

Sag anlagt den 8. juni 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Portugal

(Sag C-239/04)

(2004/C 228/39)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. juni 2004 anlagt sag mod Republikken Portugal af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Michel van Beek og António Caeiros, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Republikken Portugal har tilsidesat artikel 6, stk. 4, i Rådets direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾ af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, som er ændret ved direktiv 97/62/EF ⁽²⁾ af 27. oktober 1997, idet Republikken Portugal har givet tilladelse til, at en motorvejsstrækning føres igennem det særlige bevaringsområde Castro Verde, uanset vurderingen af indvirkningerne på miljøet er faldet negativt ud, og uanset der findes alternative muligheder for den nævnte motorvejsstrækning.
- Republikken Portugal tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

De portugisiske myndigheder har givet tilladelse til et motorvejsprojekt, hvor strækningen (undersektion »Aljustrel – Castro Verde«) føres igennem det særlige bevaringsområde Castro Verde, uanset:

- vurderingen af virkningen på miljøet af den omhandlede strækning klart viser, at der reelt er en negativ påvirkning af miljøet, der har stor betydning for sytten arter af vilde fugle, der er opregnet i bilag I til direktiv 79/409/EØF, og
- der reelt findes alternative muligheder for den omhandlede strækning, der kan føres uden om Castro Verde og de beboede områder, som de portugisiske myndigheder har henvist til. Disse alternative muligheder gør det muligt at føre motorvejen gennem en korridor vest for det særlige bevaringsområde Castro Verde og strækningen »IC 1«, der ligger på en slette i et tyndt beboet område, hvorved de portugisiske myndigheder således er i stand til at vælge et motorvejsforløb uden væsentlige tekniske vanskeligheder og uden urimeligt forøgede udgifter.

Følgelig har Republikken Portugal ikke overholdt artikel 6, stk. 4, i direktiv 92/43/EF. Efter denne regel må medlemsstaterne kun gennemføre et projekt, der har skadelige virkninger på miljøet, såfremt der ikke eksisterer alternative løsninger.

⁽¹⁾ EFT L 205 af 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EFT L 305 af 8.11.1997, s. 42.

Sag anlagt den 8. juni 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-244/04)

(2004/C 228/40)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. juni 2004 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gerald Braun og Enrico Traversa, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Forbundsrepublikken har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 EF, da den med sin praksis, som er baseret på udsendelse af cirkulærer, i helt uforholdsmæssig grad begrænser den som led i præstation af tjenesteydelser foretagne udstationering af arbejdstagere, som er statsborgere i et tredjeland.
- 2) Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Arbejdstagere, som er statsborgere i et tredjeland, og som udstationeres i Tyskland med henblik på udførelse af tjenesteydelser, har brug for et »arbejdsvisum«, der kun udstedes, såfremt arbejdstageren før udstationeringen har været ansat mindst et år hos den virksomhed, der udstationerer ham.

Såvel denne i Tyskland anvendte praksis for forhåndsudstedelse af arbejdsvisum, der er baseret på udsendelse af administrative cirkulærer, som den omstændighed, at et sådant arbejdsvisum kun udstedes til såkaldte »Stammarbeitnehmer« (fastansatte) udgør en uberettiget og uforholdsmæssig begrænsning af den fri udveksling af tjenesteydelser.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. juni 2004 af Arbeitsgericht Regensburg i sagen Gerhard Schmidt mod Sennebogen Maschinenfabrik GmbH

(Sag C-261/04)

(2004/C 228/41)

Ved kendelse afsagt den 16. juni 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 21. juni 2004, har Gerhard Schmidt i sagen Sennebogen Maschinenfabrik GmbH mod Sennebogen Maschinenfabrik GmbH forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- Skal § 8, stk. 3, i rammeaftalen (Rådets direktiv 1999/70/EF af 28.6.1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP) ⁽¹⁾ fortolkes således, at den ved gennemførelse i national ret forbyder en forringelse som følge af en nedsættelse af aldersgrænsen fra 60 år til 58 år?
- Skal § 5, stk. 1, i rammeaftalen (Rådets direktiv 1999/70/EF af 28.6.1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP) fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der — som den her omtvistede — ikke indeholder begrænsninger som omhandlet i de tre muligheder, der er anført i stk. 1?
- Skal artikel 6 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 ⁽²⁾ om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes

således, at den er til hinder for en national lovgivning, der — som den her omtvistede — tillader, at ansættelseskontrakter med arbejdstagere, der er fyldt 52 år, uden objektiv begrundelse tidsbegrænses — som en undtagelse fra princippet om, at der kræves en objektiv begrundelse?

- Såfremt et af de tre spørgsmål besvares bekræftende: Skal de nationale domstole undlade at anvende national lovgivning, der er i strid med EF-retten, og gælder følgelig det almindelige princip i national ret, hvorefter tidsbegrænsning kun er tilladt, såfremt det er objektivt begrundet?

⁽¹⁾ EFT L 175, s. 43.

⁽²⁾ EFT L 303, s. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. juni 2004 af Amtsgericht Breisach i sagen Badischer Winzerkeller eG mod Land Baden-Württemberg

(Sag C-264/04)

(2004/C 228/42)

Ved kendelse afsagt den 7. juni 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. juni 2004, har Amtsgericht Breisach i sagen Badischer Winzerkeller eG mod Land Baden-Württemberg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- Skal Rådets direktiv 69/335/EØF ⁽¹⁾ af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter, som ændret ved Rådets direktiv 73/79/EØF ⁽²⁾ af 9. april 1973 om ændring af anvendelsesområdet for den nedsatte sats for kapitaltilførselsafgiften, der for bestemte dispositioner med henblik på omstrukturering af selskaber er fastsat i artikel 7, stk. 1, litra b), i direktivet om kapitaltilførselsafgifter, 73/80/EØF ⁽³⁾ af 9. april 1973 om fastsættelse af fælles satser for kapitaltilførselsafgiften, 74/553/EØF ⁽⁴⁾ af 7. november 1974 om ændring af artikel 5, stk. 2, i direktiv 69/335/EØF om kapitaltilførselsafgifter og 85/303/EØF ⁽⁵⁾ af 10. juni 1985 om ændring af direktiv 69/335/EØF om kapitaltilførselsafgifter (herefter »direktivet«), fortolkes således, at forbuddet i direktivets artikel 10, litra c), uafhængigt af betingelserne i direktivets artikel 4 omfatter samtlige dispositioner, som er nævnt i direktivets artikel 10, litra c)?